

GALÉRIA

Az egyik október eleji szép estén, amikor a kutyasétáltatásból hazafelé bandukoltam a leleszi völgyön, azon tűnődtem, hogy a soron következő alkotóról alig tudok valamit, mit is fogok írni róla. Most viszont ellenkező helyzetbe kerültem. Akit megpróbálok bemutatni a kedves Olvasóknak, a gyermekeim apja és tizenkét évet éltünk együtt. Így volt időm megismerni.

Amikor először találkoztunk egy természetvédelmi és ornitológiai táborban, akkor mint aktív természetfotós mutatkozott be – aki lessátorból fényképezte a cinegéket, a harmatos fűben hasalva diázta az apró bogarakat, gyíkokat, virágokat, de ügyesen örökítette meg masinájával az állatkerti vadakat is. Volt egy saját kis laborja is, ahol maga „csalogatta” elő a fekete-fehér képeit, melyek egyre-másra jelentek meg az akkori folyóiratokban, pl. Állatvilágban, Búvárban. Fotópályázatokon rendszeresen részt vett, sőt komoly helyezéseket ért el és így lassan megismerték az emberek Matyikó Tibort mint természetfotóst.

Mivel erdészként, később pedig természetvédelmi őrként a munkájával járt, hogy sokat volt az erdőn, szinte mindig a vállán volt a „fotóapparát” és ha neki tetszőt látott, azt nyomban meg is örökítette. Így tett szert egy szép diagyűjteményre, amely igazi természeti értékeket hordoz. Tibor 1957-ben Balatonfőkajáron született. Kisiskolás korában – főleg nyaranta – testvéreivel és unokatestvéreivel, ha csak tehették, mindig kinn csatangoltak, játszottak a természet lágy ölén, lesték a madarakat, gyűjtötték a bogarakat. Tizennégy évesen határozottan tudta, hogy erdész akar lenni, s így került Sopronba az Erdészeti Technikumba, ahol kitűnő tanárai segítségével behatóan megismerkedhetett az erdő élővilágával. Különösen megigézték a ragadozó és énekesmadarak. Rendszeresen járt madármegfigyelésekre, később tagja lett a Magyar Madártani Egyesületnek is. Ahogy elvégezte a technikumot, második havi fizetéséből vett egy fényképezőgépet, igaz, részletre. Ettől kezdve belépett a fotózás is az életébe, mellyel sok-sok szakmai titok és mesterfogás megfejtése várt a kezdő fotográfusra. Olvasta a szakirodalmat, fotóklubba járt, megtakarított pénzéből fejlesztette felszerelését. mindig jobbra törekedett.

Az ornitológia és a természetfotózás csupán csak hobbi volt számára, mivel kenyerét – bár volt több munkahelye – főleg erdészként kereste.

1982-ben került Heves megyébe, ahol szakmai sikerei mellett a kedvteléseiben is szép eredményeket ért el. Az addig készített színes diáiról összeállított egy sorozatot, amelyet iskolákban, művelődési házakban, szakmai programokon mutatott be. A papírképekből pedig kiállításokat rendezett, melyeknek nagy sikere volt a szakmai zsűri szerint is.

1994-ben közös megegyezéssel megszüntették a házasság intézményét. Ez a változás egy másikat hozott magával Tibor életébe.

Gondolt egy nagyon merész és a fényképezőgépet lecserélte ecsetre és ceruzára, ezáltal egy új kifejezési módot választott a természet megörökítésére.

Először csak tussal és ceruzával rajzolt, s csak később bátorkodott a színes eszközök birodalmába. Témája maradt főleg a madarak világa, de az emlősök is megjelentek a papíron és a vásznon. Így minden előképzettség nélkül megint csak a szakkönyveket, szakmai tanácsokat hívta segítségül. Mivel nem volt bátorsága, és még a mai napig sincs magától megjeleníteni az állatokat, ezért a saját, illetve mások fotóiról „puskázva” próbálja életre kelteni lényeit. Úgymond önszorgalommal autodidakta módon nagyon nehéz ebben a – szerintem legnehezebb műfajban látványosan fejlődni.

De őt hajtja az akarat és az anyagi kérdés, mivel ma már ebből próbál megélni. Igyekszik minden olyan lehetőséget megragadni, ahol bemutathatja munkáit a nagyközönségnek, s várja a véleményeket, visszajelzéseket, mert azok sokszor tanulságosak és megszívlelendők számára.

Az első nagy megmértetése 1999-ben volt, amikor a Fe-Ho-Ván kiállíthatott, hiszen ott sok hozzáértő szem láthatta munkáit. Nagyon örült akkor is, amikor 2000-ben A természet szerelmesei című kiállításon, Székesfehérváron őt is bevették a kiállítók sorába. Ugyanekkor ősszel a tatai Országos Vadásznapon a „nagyok” soraiba lépve falra került néhány alkotása.

Mivel Tibornak nagy az elszántsága, ezért sorra születnek a különböző méretű és technikájú képei, és így önálló tárlatokat is tud rendezni. Szerepelt már Tiszavasváriban, Pétervásárán, Egerben, Visontán, Halmajugrán, Mátrafüreden, Budapesten, Sopronban. Magánygyűjtők révén külföldre is került már Matyikó-festmény.

Eddig még nem szóltam, de nem szabad elhallgatni, hogy van még egy kedvtelése, a könyvek birodalmában tallózni, olvasni. Már gyermekkorában kedvenc olvasmányai közé tartoztak Fekete István írásai, ugyanis hasonló dolgokat átélt ő is, mint amilyeneket Tutajos. Hamar megértette a természet törvényeit.

„A berekben nincs protekció, nincs pótvizsga. Itt állandóan tudni kell az egész anyagot, minden nap felelni, sűgni nem lehet, és egyetlen rossz felelet az élet teljes bukását jelenti. Itt nincs jótékonysági intézmény, nincs részvét, nincs szérum, nincs semmi. Nincs öregségi biztosítás, mert nincs öregség. Nincs menhely, nincs árvák otthona és csecsemővédelem, itt a Természet védi az elkorcsosulástól a Természetet, egész bőkezűségével és maradéktalan szigorúságával.”

És ez a szigorúság Tibort egy életre rabul ejtette. Ma már a foglalkozása, hivatása nem köti az erdőhöz, mezőhöz, berekhez, de időnként kimegy új élményeket gyűjteni, fotózni, megkeresni a régi hollófészkeket, meglesni az ölyveket. Tavasszal „leellenőrzi”, hogy a kökörcsinek kosborok és más szép virágok kivirítottak-e már. Ő az élő természetre kíváncsi. Nem vadászik, a vadakat és a madarakat csak távcsővel figyeli.

Tibor nagyon büszke arra, hogy már három könyvet is illusztrálhatott. Az egyik Fekete Istvánnak megkezdett és Nagy Domokos Imre által befejezett **Magasles** című könyve, amelyben főleg madarak, lepkék és néhány hazai emlős szerepelnek fekete-fehér tollrajzokon. A másik Ugray Tamás: **Kosokra vadászva a selyemút mentén** című írása, amelyben a keleti tájak vadjuhainak vadászatáról ír. Tibor ez esetben megint nagyon bátor és merész volt, amikor elvállalta e fajok portrérajzainak elkészítését, még hozzá ceruzával. Idegen táj állatait – így, hogy élőben nem is látta azokat, nagyon nehéz jól megrajzolni.

A harmadik könyv hazánk egyik legnagyobb ornitológusának, Schmidt Egonnak a **Madarak Budapesten** című alkotása, melyben egyértelműen a madarak a főszereplők, de ezek testközelen is megfigyelhetők.

Matyikó Tibor magányos farkas módjára, nem másolva és utánozva senki művészetét, kemény elszántsággal próbál megküzdeni a természetrajzolás és – festés nehézségeivel. Igyekszik minél hitelesebben ábrázolni és bemutatni azt, aminek az ember is szerves része volt egykor, a TERMÉSZETET.

Ehhez az elszántsághoz kívánunk az olvasók nevében is kitartást és jó egészséget.

2004.március 6.

Valaczkai Erzsébet

A vadgazda

VADÁSZATI MAGAZIN